

David Gilman este un scenarist și romancier englez, care a devenit scriitor cu normă întreagă începând cu anul 1986. Până atunci, a lucrat în diverse zone ale lumii ca sofer, lucrător forestier, pompier, fotograf, vitrinier, manager de marketing și soldat într-un regiment de parașutiști. Vasta sa experiență de viață se va reflecta și în volumele sale de mai târziu și-l vor ajuta să obțină o serie de distincții, printre care amintim Premiul Polar Jeunesse (pentru *The Devil's Breath*). A fost selecționat pentru Manchester Book Award și Spellbinding Award, nominalizat pentru Medalia Carnegie și ales pentru lista de lecturi recomandate de guvernul Regatului Unit pentru băieți. A fost, de asemenea, pe lista scurtă pentru premiul Isinglass Teen Read Award 2010-2011 din New Hampshire, SUA.

Englezul, aflat pe lista Wilbur Smith Adventure 2021 pentru cel mai bun roman, este primul volum din seria thrillerelor care îl prezintă pe Dan Raglan, un cavaler contemporan care a servit în Legiunea Străină Franceză. A doua carte din serie, *Trădarea*, va fi publicată în ianuarie 2022.

© 2021 by Editura Lebăda Neagră

Accastă carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepesc în conformitate cu legile în vigoare.

David Gilman

Original title *THE ENGLISHMAN*

Copyright © David Gilman 2020

The moral right of David Gilman to be identified as the author of this work has been asserted.

First published in the UK in 2020 by Head of Zeus Ltd.

All rights reserved by Snow Goose Productions throughout the world.

Credit foto copertă: © iStock.com/fl1photo

© iStock.com/koyu

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră

Iași, B-dul Chimiei nr. 2, bl. C1, et. 2, ap. 22, 700391

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GILMAN, DAVID

Englezul / David Gilman; trad. din lb. engleză de Ingrid Beatrice Coman-Prodan. - Iași: Lebăda neagră, 2021

ISBN 978-606-9682-89-0

I. Coman Prodan, Ingrid Beatrice (trad.)

821.111

DAVID GILMAN

ENGLEZUL

Traducere din limba engleză
de Ingrid Beatrice Coman-Prodan

Lebăda Neagră

Iași, 2021

LBRIS

We know
books

CUPRINS

Federația Rusă

Partea întâi
Africa de Vest

Partea a doua
Europa

Partea a treia
Federația Rusă

Mulțumiri

1

**Baza de operație
a Legiunii Străine Franceze***Republica Mali**Februarie 2013*

Temperatura bătea spre cincizeci de grade Celsius, ca de altfel întregul echipament de luptă și arme pe care fiecare bărbat îl căra, pe lângă cele treizeci de kile de provizii și muniții. Destinația lor era pământul ostil și muntos unde tuaregii salafiști și milițiile etnice Al Qaeda se revărsaseră dinspre granița cu Algeria. Războinicii aceștia tribali își cunoșteau bine teritoriul, iar formației de elită a regimentului străin de parașutiști îi revenea dura sarcină de a-i scoate din bârlog și de a opri avansarea militanților islamici.

Rezoluția Națiunilor Unite nr. 2085 sprijinise intervenția militară franceză în protectoratul francez al țării Africii de vest Mali, o regiune fără ieșire la mare, de mărimea Texasului. Lumea întregă aplaudase atunci când armatele franceză și ciadiană eliberaseră orașul Timbuktu, dar o groază de bătălii sângeroase aveau să aibă loc la sute de kilometri de stearpa vale Ametettaï, în inima masivului muntos Adrar des Ifoghas, în nordul Republicii Mali, la

granița cu Algeria. Era o zonă controlată de criminali, teroriști și căpetenii militare locale, bărbați care traficau arme și droguri cu eficiență brutală, în scopul finanțării organizațiilor antioccidentale. Operațiunea terestră și aeriană combinată pentru debarasarea satelor din întreaga vale și din peșterile apropiate se anunța deja a fi o luptă crâncenă. Forțele Franceze pentru Operațiuni Speciale se precipitaseră la sute de kilometri distanță de baza lor din Ouagadougou, Burkina Faso, și luaseră cu asalt Kidal înainte de atacul din munți. Președintele Franței și politicienii lui au vrut cu orice preț ca această luptă să aibă loc, generalii au vrut-o și ei, iar soldații de rând erau încântați să le îndeplinească dorința. În fond, era în joc onoarea Franței.

Caporalul-șef își conduse plutonul de lunetiști în interiorul încins ca un cuptor al elicopterului Puma, de unde el și ceilalți unsprezece bărbați aveau să coboare o funie odată ajunși în zona de aterizare. Cu doar o lună înainte, când se parașutaseră în Timbuktu și apăraseră orașul de teroriști, fuseseră în avantaj, dar terenul accidentat și bolovănos de aici era în favoarea celorlalți. Accesul limitat la peșteri mâna trupele spre trecători înguste și gâtuite. Ținte ușoare pentru ambuscade. Lunetiștii aveau să intre la bordul unui elicopter, să străbată terenul abrupt și să-și stabilească propriile puncte de tragere. Puștile lor cu bătaie lungă aveau să dea legionarilor atacanți o șansă mai mare de a înainta.

— Păsăroiule! îi șuieră o voce lui Sokol.

Fața rusului, ridată de cei douăzeci de ani de serviciu în fiecare teatru de război cu care Africa provocase Legiunea, se încreți și mai tare într-o grimasă. În slovacă, *sokol* însemna o pasăre de pradă – noua identitate care-i fusese dată de căpitanul care-l recrutase în cazarma din Marsilia în ziua în

care se înrolase. Ofițerul Legiuni Străine, spilkuit din cap până-n picioare, îi spusese puștiului uscățiv, jerpelit și hămesit că numele acela se potrivea perfect cu nasul de uliu care-i trona pe figură. Și că, dacă avea să supraviețuiască săptămânilor de antrenament și avea să răzbească până la regimentul de parașutiști al Legiunii, căpitanul era gata să-i plătească din propriul buzunar un tatuaj în formă de șoim. Era primul gest de camaraderie pe care puștiul fugar îl cunoscuse vreodată și asta îi dăduse curaj. Acum torsul muscular avea atât de multe tatuaje cu șoimi, încât pielea arăta mai degrabă ca un aviariu.

Prietenul cel mai bun al lui Sokol, Dan Raglan, din grupul de comando al parașutiștilor Legiunii, alergă spre el. Sokol își puse mâna pâlnie la ureche ca să se aperse de răgetul Pumei, când Dan îi strigă:

— Ținta s-a mișcat. E în altă peșteră.

Peșterile îi erau refugiu lui Abdelhamid Abou Zeid, unul dintre cei mai căutați teroriști ai lumii, comandantul Al Qaeda din Mali și ținta celui de-al doilea Regiment de parașutiști al Legiunii Străine. Misiunea lor: să-l prindă pe Abou Zeid viu și să intercepteze rețeaua de teroriști ascunsă în peșteri.

Sokol făcu o grimasă. Schimbările de ultim moment puteau să coste vieți. Instrucțiunile fuseseră clare. În timp ce parașutiștii Legiunii se luptau să înainteze, unitatea de comando a regimentului avea să coboare pe frânghii din vârful munților și să irupă în peșterile care-i adăposteau pe teroriști și pe liderul lor.

— S-a mutat unde?

Comandantul strecură o hartă împăturită în mâinile rusului și trasă o linie peste contururile de pe hartă.

— Crezi c-o să le poarte ghinion?

— Doar cretinilor ca tine care-și expun curul coborând cu frânghia pe peretele unui munte. Cine-a făcut schimbarea asta?

Cel mai tânăr dintre ei se întoarse către grupul de ofițeri care se vedea undeva în spate, împreună cu doi civili. Unul dintre civili avea un ochi acoperit de un bandaj care-i ascundea cu greu o ditamai cicatricea. Aceștia erau ofițeri ai serviciilor secrete britanice și franceze care puseseră la punct planul de capturare a teroristului căutat. Al treilea spion, un american, plecase cu două zile mai devreme. Era clar ca lumina zilei pentru oricine, chiar și pentru cei cu o jumătate de creier, și ăla prăjit de soare, că operațiunea asta purta doar semnătură franceză, în ciuda sprijinului internațional. Dacă o dădeau în bară, avea să fie vărsat doar sânge francez. Chiar dacă nu era chiar tot francez. Nu pentru cei înrolați în Legiune. Cei care mergeau mereu în prima linie.

— Servicii secrete, spuse rusul cu un aer zeflemist.

— Nu știu cine-i Sindbad Marinarul, spuse, arătând cu capul spre ofițerul din serviciile secrete franceze cu un ochi bandajat, dar labagiii ăia își scot informațiile direct din pulă.

Raglan își apucă prietenul de braț. Purta un echipament și o cască ușor diferite, pentru că făcea parte dintr-o altă divizie de luptă, în rest arăta la fel ca toți ceilalți bărbați, în formă și căliți de luptă.

— Trebuie să mergi înainte să deschizi o breșă pentru noi, Păsăroișule, altfel suntem cu toții fripți. Băieții tăi trebuie să treacă pe poziții și să-i scoată din bârlog pe ăia care apără peșterile.

Sute de rebeli blocau partea dintre punctul de lansare al legionarilor și intrările în peșteri. Fiecare trebuia degajată, dar cea care-l adăpostea pe liderul Al Qaeda era apărată cu dinții.

Rusul se mai uită o dată pe hartă.

— Dacă astea sunt coordonatele mele, atunci e mult mai departe decât ne-au indicat. Aș spune peste opt sute cincizeci de metri și vântul mătură tot ce-i stă în cale acolo sus pe piscuri. Lunetiștii trebuiau să se afle pe poziții la momentul potrivit – fiecare om depindea de celălalt ca să-și facă treaba – dar avea să le ia o groază de timp să ajungă pe poziții în creștetul munților, gata să le asigure spatele celor care aveau să se coboare pe funii spre intrarea în peșteri, și asta în timp ce înfruntau un dușman înverșunat.

— Întâi trebuie să luptăm să ne deschidem o cale de trecere.

Cel mai tânăr dintre ei se strâmbă.

— Atunci mai bine mișcă-ți curul și n-o bate-n cap, dacă nu vrei să vedem toți cele șaptezeci de virgine promise de teroriști. Îl bătu peste braț pe rus și se grăbi să se întoarcă acolo unde îl așteptau oamenii lui.

Legionarii luptau chinuiți de o căldură înăbușitoare, angajați într-un conflict care în curând avea să cadă pradă uitării, dar în fond chiar setea de luptă îi făcuse să se înroleze în Legiune. Și dorința de a evada din tot ce lăsa în urmă. Extenuarea luptei deja îi strângea într-o cămașă de forță de sudoare, iar greutatea echipamentului pe care-l cărau săpa în carne vie pe măsură ce înaintau spre elicoptere. Nu era nimic nou în asta. Nimeni nu se plângea. Răgetul elicelor elicopterelor Puma îi împiedica să se gândească la ce-i aștepta. Oricât de bine fortificați erau munții, legionarii erau însetați de luptă. Noii recrutați care se calificaseră de

curând prin neobositul program de selecție erau nerăbdători să se arunce în bătălii sângeroase, în timp ce veteranii sleiți care-și petrecuseră timpul luptându-se în deșerturi și jungle știau al naibii de bine cât de duri și bine echipați erau adversarii lor, și că succesul presupunea îndemânare, hotărâre, îndârjire și axarea pe un singur lucru: să-ți lovești dușmanul cu toată violența de care ești în stare și să omori înainte de a fi omorât. Era o ecuație simplă pe care chiar și cel mai novice membru al Legiunii o pricepea.

Sokol împături harta și-o îndesă cu grijă într-unul din buzunarele echipamentului, apoi își puse pe umăr geanta textilă căptușită în care-și căra prețioasa pușcă de lunetist. Scuiă. Bărbați în costume. Își aranjă încărcătura din spate pe podeaua elicopterului Puma, așezându-se cum putu mai bine printre picioarele oamenilor săi. Bocancii i se bălângăniră în aer când cele două motoare Turbomeca C4 propulsară elicopterul de luptă pe un cer limpede, neîntinat de nori sau ceață, a cărui strălucire de diamant fu brusc pătată când uriașele păsări de metal străpunseră văzduhul la două sute optzeci de kilometri pe oră.

Raglan privea elicopterul lui Sokol ridicându-se la cer. Sute de jihadiști așteptau să lupte până la moarte împotriva acestor trupe la sol care trebuiau să facă tot posibilul să le slăbească rezistența pentru ca legionarii să ajungă la obiectivul-țintă. Era timpul să lanseze întreaga elită a Legiunii în munții crestați ca niște dinți uriași.

Se uită îndelung la oamenii din trupa lui.

Nu ar fi vrut să fie în niciun alt loc în lume în clipa aceea.

Pentru Dan Raglan, Legiunea era familia lui.

*

Teroriștii erau pregătiți să înfrunte orice fel de asalt. Postajauni de mitraliere și lunetiști erau săpate în stâncă, camuflați de-a lungul piscurilor și pe fundul văii, gata să deschidă focul și să dezlănțuie aruncătoarele de grenade împotriva parașutiștilor. Erau bine înarmați; după căderea Libiei, armele se găseau din belșug pe toate drumurile. Generalii francezi se temeau că teroriștii ar fi putut să aibă rachete balistice de tip aer-aer și asta limitase folosirea avioanelor de luptă în zonă. Atacul artileriei franceze de la patruzeci de kilometri distanță bombardă pozițiile dușmane, dar nu reușea să disperseze prea multe dintre ele. Era nevoie de o îndârjire stoică, o încăierare la sânge pe fundul văii, ca oamenii să răzbească destul de aproape încât să-i poată ucide.

Peșterile erau aprovizionate cu mâncare și muniții cât să le-ajungă pentru luni întregi de asediu. Adevărata răsturnare de situație se produsese doar când legionarii luaseră cu asalt satul Ametettaï, sursa de aprovizionare cu apă a teroriștilor. Din momentul acela se dezlănțuise o luptă până la moarte, fără scăpare pentru salafiști, care fuseseră astfel forțați să se refugieze înapoi în peșterile unde își depozitaseră ultimele rezerve de apă. Legiunea luptase în Afganistan și învățase să aprecieze la justa valoare puterea de luptă a acestor războinici Al Qaeda și a aliaților lor tuaregi. Erau mult mai înverșunați și mai capabili decât talibanii.

Raglan, împreună cu un grup de comando, traversă munții și atacă de sus. O perdea de sudoare îi împăienjenea ochii și clipea des ca să-și limpezească privirea, în timp ce el

și vreo zece oameni foloseau focuri de armă și manevre strategice ca să se apropie cât mai mult de punctele de tragere atât de bine camuflate care apărau piscurile de deasupra peșterilor. Terenul accidentat care le puneă la grea încercare glezele era mult mai greu de străbătut decât platourile plate ca niște clătite de dedesubt și făcea imposibilă o înaintare rapidă. Își croiseră drum cu dinții și cu unghiile, și luptătorii de pe fundul văii și cei care, pe culmile abrupte de deasupra, străbătuseră drumul în același interval de timp. Ambele grupuri de atac suferiseră ceva pierderi. Lipsa de acoperire de la solul arid și bolovănos era mană cerească pentru dușmanul lor. Trupa lui Raglan se afla la trei sute de metri distanță de marginea stâncii de unde urmau să coboare pe frânghii până la gurile peșterilor, când, dintr-odată, o mișcare în zig-zag se desluși în depărtare. Forme stranii se profilau amenințător din spatele bolovanilor uriași, rotunjite de mii de ani de vânturi deșertice. O ploaie de gloanțe străpunse aerul din toate părțile.

Raglan auzi glonțul doborându-l pe bărbatul care se afla la câțiva metri de el. Puzderia de gloanțe care bubuia în armura lui Kevlar îl făcu să îngenuncheze, dar sunetul sfâșietor al metalului care mușca în carne vie era de neconfundat. Erau depășiți: confruntarea era cel puțin de șase la unu, pe măsură ce roiul de teroriști se desprindea de la pământ și înainta. Antrenamentul dur și instinctul îi făcea să se mențină bine pe poziții și să răspundă cu foc înverșunat la atacurile lor. De altfel, avansau metru cu metru, trăgând focuri precise și eficiente, în timp ce oamenii lui Raglan încercau să-și găsească țintele, unii dintre ei chiar trăgând în aruncătoarele lor de grenade. Contraatacul lor bine coordonat

constrânse adversarul să dea înapoi. Acum erau ei cei îngenuncheați sau doborâți la pământ. Raglan le făcu semn să se adăpostească. Siluetele lor se conturau clare pe fundalul cerului și îi transforma în ținte ușoare. Dușmanul nu părea să aibă lansatoare de rachete aer-aer pe platourile munților, dar un AG putea la fel de bine să doboare un elicopter militar de atac. În zgomotul infernal al gloanțelor care sfârtecau aerul, Raglan urlă coordonatele și ceru un atac aerian. Piloții francezi de elicopter erau unii dintre cei mai curajoși pe care-i întâlnește vreodată. Atacul fu confirmat. Două minute. O sută douăzeci de lungi secunde în care trebuiau să-i țină în frâu pe atacatori.

Atacul elicopterului era periculos de aproape de locul unde el și oamenii lui erau țintuiți la pământ, așa că distribui comenzi scurte și oamenii se grupară în perechi: atac și înaintare combinate îi ajutară astfel să ajungă în siguranță către puținele stânci care le puteau oferi un dram de adăpost. Odată ce elicopterele Tigru aveau să coboare și să-și asmură tunurile cu precizie de laser, ploaia de rachete avea să răscolească pământul și, chiar dacă ar fi scăpat teferi de sub ricoșeurile care sfâșiau aerul în două, aveau să fie loviți de fragmentele de piatră care zburau haotice în toate direcțiile.

Raglan se ghemui cu fața la pământ, în apropierea bărbatului rănit care zăcea nemișcat, cu ochii larg deschiși.

— Sammy, rezistă, *mon ami*, strigă peste zgomotul asurzitor de mitraliere și explozii care nu conținea o clipă.

— Dan... iartă-mă... nu te opri. Mergi înainte, îi spuse prietenul său scrâșnind din dinți de durere.

Raglan stătea cu ochii pe teroriști, care erau încă ghemuiți cu capetele plecate, dar asta n-avea să dureze mult. Controlă cerul. Nu se auzea niciun răget de la motoarele

elicopterele de atac. Încercă să-l îmbărbăteze pe bărbatul rănit, apoi trase repede pietre în jurul lui ca să-i construiască un mic scut. Unul dintre ceilalți membri ai trupei de comando se furișa încercând să se strecoare către ei.

— Avem destul timp, Sammy. Sunt prea mulți șobolanii ăia ca să putem înainta. Elicopterele sunt aproape, spuse Raglan dând la o parte echipamentul omului, greu de încărcătura munițiilor, strecurându-și mâna sub armura lui.

O scoase năclăită de sânge. Un glonț reușise să-i pătrundă în abdomen.

Luptătorul de comando parcurse ultimii douăzeci de metri și se așeză pe poziție, astfel încât să le acopere spatele camarazilor expuși. Cartușe goale de cupru ricoșară pe stânci când deschise o rafală către teroriști.

— Milosz! îl avertiză Raglan, indicând spre o mână de luptători Al Qaeda care se ridicaseră și se grăbeau către ei.

Polonezul își redirectionă focul și-i doborî la pământ.

— Nu-mi simt picioarele, Dan, spuse prietenul lor rănit. Milosz îi aruncă o privire rapidă. Zâmbi.

— Sammy, asta pentru că ești o javră prefăcută. Stai liniștit acolo cât ne ocupăm noi de canaliile astea, urlă, aruncând un încărcător gol și imediat alimentând un altul.

Focul se întetea departe și începea să-i dovedească pe legionarii care între timp se împușinaseră.

— Hai sictir. Parcă n-ar ști toată lumea că voi polonezii alergați ca niște ruși în cur. Sunt mai rapid eu când mă târăsc, răspunse Sammy, dar se vedea că i se tăia respirația de durere.

Raglan îi pipăi spatele. Nu se simțea nicio rană de ieșire a glonțului. Deschise trusa medicală a bărbatului și scoase o fașă de oprire a sângelui. O smulse din pachet și o băgă sub armura lipită de corp a bărbatului rănit.

— Apasă tare cu mâna dreaptă, strigă.

— Ascultă... nu mă lăsa aici... nu în halul ăsta, da? Știi bine ce-mi vor face. Fă ce trebuie să faci, ne-am înțeles?

Raglan n-avea de gând nici să-și ucidă prietenul, nici să-l lase pe mâna dușmanului. Niciuna nu era acceptabilă pentru luptători, atașați unii de alții ca frații. Înainte să-i poată răspunde, Milosz scoase un țipăt de avertizare.

— Dan!

Polonezul lansă o grenadă de patruzeci de milimetri cu fum roșu către poziția inamicului și câteva secunde mai târziu vântul din spatele lor le aduse la urechi un sunet de elice, semn că elicopterele se apropiau. Experiențe nefericite din operațiunile anterioare îi determinaseră pe cei din trupa de comando să-i avertizeze dinainte pe piloți despre culoarea pe care aveau să o folosească. Dușmanul putea să monitorizeze transmisiile și să lanseze, la rândul lui, fum colorat care să-i inducă în eroare și să-i facă să cadă într-o ambuscadă. Raglan apăsa pe butonul de transmisie.

— Identifică-ți fumul.

— Eu am fum roșu, răspunse pilotul.

— Am înțeles, confirmă Raglan și-i făcu scut bărbatului rănit cu propriul corp când lovitura nimicitoare a tunurilor sfâșie în mii de bucăți pământul, cu dușman cu tot.

Efectul fu devastator. Când focurile încrucișate se dezlănțuiră din toate părțile, Raglan și oamenii lui se aruncară la pământ. Fragmente de stâncă le șuierau pe deasupra capetelor, iar măcelul căpăta proporții zdrobitoare. Curajoșii piloți de pe Tiger coborâseră cu o viteză amețitoare și se concentraseră pe pozițiile dușmane. Sub loviturile de o violență copleșitoare, corpurile umane deveniseră bucăți